

9. Луцький О.Ю. Імідж державної служби: теоретико-методичний аналіз. // Вісник державної служби України. – № 2. – 2012. – С. 37–42.

10. Півень А.В., Сухова І.А. Етика державного службовця / Серія: «Питання проходження служби»: Методичний посібник державної. – Одеса. – 2010.

11. Погорелий С.С. Довіра громадян до органів публічної влади як суспільно-політичний феномен: автореф. дис. ... д-ра наук із держ. упр.: 25.00.02 / С.С. Погорелий; Харків. регіон інс-т держ. упр. Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. – Х., 2005. – 32 с. – укр.

12. Психологія праці та управління: Збірник наукових праць V Всеукраїнської науково-практичної конференції. – Част. 2 / Відп. ред. О.В. Киричук / Упорядники: Киричук

О.В., Колесникова В.Ф., Шелест І.І., Матвієнко Л.І., Смирнова О.П. – К.: ІПК ДСЗУ, 2008. – 312 с.

13. Сергєєва Л.М. Службовий етикет та імідж як складові культури управління державного службовця / Л.М. Сергєєва. // Державне будівництво. – 2008. – № 1. – 8 с.

14. Словарь по этике / Ред. А.А. Гусейнов, И.С. Кон. – М.: Политиздат, 1989. – 430 с.

15. Сорокіна Н.Г., Серьогіна Т.В. Етизація публічної служби як чинник гуманізації суспільства: зарубіжний досвід. – Державне управління та місцеве самоврядування, вип. 2 (21). – 2014. – С. 246–258.

16. Яременко С.М., Козловський А.А. Запровадження в Україні норм доброчесної поведінки осіб, уповноважених на виконання функцій держави. // Вісник державної служби України. – № 1. – 2008. – С. 7–11.

УДК 342.98

ЗАПРОВАДЖЕННЯ ДОСВІДУ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН У АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІЙ ПРОТИДІІ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Мусієнко О.П., аспірант

Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»

Стаття присвячена дослідженню зарубіжних програм та механізмів адміністративно-правової протидії корупційним проявам найменш корумпованих країн світу та розробленню пропозицій щодо можливості впровадження деяких із них в українське законодавство.

Ключові слова: *корупція, корупційні діяння, протидія корупції, посадові особи, державні організації, громадські організації.*

Статья посвящена исследованию зарубежных программ и механизмов административно-правового противодействия коррупционным проявлениям наименее коррумпированных стран мира и разработке предложенной относительно возможности внедрения некоторых из них в украинское законодательство.

Ключевые слова: *коррупция, коррупционные деяния, противодействие коррупции, должностные лица, государственные организации, общественные организации.*

Musienko O.P. THE INTRODUCTION OF EXPERIENCE OF FOREIGN COUNTRIES IN ADMINISTRATIVE AND LEGAL COUNTERACTION TO CORRUPTION IN UKRAINE

The article investigates foreign programs and mechanisms of administrative and legal counteraction to corruption manifestations of least corrupt countries in world and develop proposals on possibility of introducing some of them in Ukrainian legislation.

Key words: *corruption, anti-corruption officials, government organizations, NGOs.*

Постановка проблеми. За останні роки проблема корупції та шляхи її вирішення привертає багато уваги не лише теоретиків, але й практиків, також привертає увагу міжнародних спільнот та організацій. На сьогодні однією з найголовніших завдань української політики – є наближення українського законодавства до міжнародних стандартів, що стосуються боротьби з корупцією, а також виконання міжнародних рекомендацій.

На думку багатьох громадян безперечно спадає питання: «Чи актуально боротися з корупцією сьогодні, коли на сході країни війна?». На нашу думку, однозначно актуально, адже саме безмежна та нестримна корупція штовхнула громадян на протест та революцію. Питання лише в тому, яким шляхом піде українська влада, викоринить її чи очолить?! Ряд науковців справедливо вважають, що повністю викоринити корупцію в українському суспільстві та державному апараті неможливо, в будь-якому разі, це довготривалий процес. Але значне зменшення рівня корупції до безпечного в Україні можливе лише за умови

детального вивчення та впровадження зарубіжного досвіду, в першу чергу, успішно діючих в інших країнах механізмів подолання цього негативного соціального явища. Важливо детально вивчити закордонні програми по боротьбі з корупцією, які довели свою ефективність на практиці, так як дані програми та механізми їх реалізації є перспективою для запозичення даного досвіду нашою державою.

Ступінь розробленості проблеми. Проблематикою корупції як комплексного поняття займалися такі вчені, як: Л.І. Аркуша, М.І. Камлик, М.І. Мельник, Є.В. Невмежрицький, С.С. Рогольський та багато інших, які у своїх роботах досліджували загальні питання щодо боротьби з корупцією та частково розглядали міжнародне співробітництво у даній сфері. Крім того, питаннями зарубіжного досвіду протидії корупції займалися такі вчені, як: О.О. Дульський, А.Є. Сиротін, З.А. Незнамова та інші.

Метою статті є дослідження зарубіжних програм та механізмів протидії корупційним

проявам найменш корумпованих країн та вироблення пропозицій щодо можливості впровадження деяких із них в українське законодавство.

Виклад основного матеріалу. Правильною, на нашу думку, є позиція С.С. Рогульського, що корупція не завжди проявляється однаково й завжди має схожі наслідки та мотивацію. Але де і коли б вона не проявлялася, завжди завдає шкоди нормальному функціонуванню суспільству, оскільки важливі рішення приймаються на підставі прихованих мотивів без урахування інтересу громадськості [1, с. 28].

У 2014 році відповідно до Індексу сприйняття корупції від Transparency International найменш корумпованою країною в світі визнана Данія з результатом 92 бали зі 100 можливих. Про це йдеться в доповіді організації. На другому місці – Нова Зеландія (91 бал), на третьому – Фінляндія (89 балів), на четвертому – Швеція (87 балів). П'яте місце розділили Норвегія і Швейцарія з результатом 86 балів. Сінгапур зайняв сьоме місце (84 бали), Нідерланди – восьме (83 бали), Люксембург – дев'яте (82 бали). Замикає першу десятку Канада з 81 балом. Україна в даному рейтингу розділяє 142-е місце з Угандою і Коморськими островами (всього по 26 балів), як і раніше залишаючись у клубі найбільш корумпованих країн [2].

Відповідно до наведеної статистики можна з упевненістю стверджувати, що багатьом країнам вдалося створити ефективний механізм протидії корупційним проявам.

Усі ці країни безперечно по-різному боролися з такою проблемою, як корупція, але вони мають деякі спільні особливості в організації антикорупційної діяльності. Це:

- активна організація виконання заходів протидії корупційним проявам;
- створення відповідної правової бази;
- залучення до протидії корупційним проявам громадських організацій та засобів масової інформації;
- корупція усвідомлюється як серйозна проблема національної безпеки і сприймається як загроза внутрішньої та зовнішньої безпеки держави.

Розглянемо досвід окремих країн, які ефективно ведуть боротьбу з корупцією.

Найменш корумпованою країною на сьогодні, як сказано раніше, є Данія завдяки своєму успішно діючому антикорупційному законодавству та ініціативам. Так, наприклад, усі великі організації стали дотримуватися політики «абсолютної нетерпимості», тобто неприйнятність хабарництва у межах власних організацій або процесу співпраці із зовнішніми партнерами. Крім того, в Данії існують етичні кодекси або кодекси честі чиновників, спеціальні контрольно-наглядові органи, висока громадянська ініціатива, забезпечення гласності та відкритості на рівні правління.

Торгова рада Данії розробила широку антикорупційну стратегію, націлену на допомогу датським організаціям, які стикаються із загрозою корупції в процесі інтернаціоналізації.

Якщо хтось буде хоча б запідозрений у корупції, може бути відразу позбавлений

кар'єри. Не платити податки практично неможливо. Увесь рух грошових активів – прозорий, всі прибутки і витрати – відомі, приховати що-небудь дуже важко.

Потрібно зазначити, що в Данії державні службовці мають високу ступінь соціального захисту. Вони, як і всі громадяни країни, забезпечуються безплатною медичиною та освітою, соціальними гарантіями [3].

У Новій Зеландії антикорупційною стратегією є гнучке корпоративне управління і управління персоналом. У цій країні майже немає таких понять, як «кадровий ліміт» або «реєстр посад». Немає ніяких обмежень в оплаті праці. Розмір заробітної плати встановлюється на основі принципу компетенції й у відповідності з кінцевим результатом роботи. Фінансування державного органу, включаючи його заробітні плати, залежить від його конкретних цілей. Рівень заробітної плати держслужбовців вищий, ніж у приватному секторі. Поряд із високими заробітними платами в цій країні дозволяється державним службовцям за відсутності конфлікту інтересів та за згодою керівника займатися підприємницькою діяльністю [4].

В антикорупційній політиці Фінляндії характерні такі фактори:

- політична, фінансова і кадрова незалежність системи правосуддя;
- незалежні засоби масової інформації;
- відкритість процесу прийняття рішення посадовими особами;
- мінімізація втручання держави в сектор економіки;
- ефективна організація адміністративної системи (компактність, мала ступінь бюрократії, відсутність кастовості, клановості і т. д.);
- адекватна система внутрішнього і зовнішнього контролю за діями посадових осіб, широкі повноваження у цій області у канцлера юстиції, парламентського уповноваженого з прав людини, парламенту;
- достойний рівень заробітної плати посадових осіб, наявність «соціального пакету» (пенсійне забезпечення, вихідної допомоги), розмір якого встановлюється за вислугою років;
- морально-психологічне налаштування суспільства і всього корпусу посадових осіб на несприйняття корупції.

Основні антикорупційні принципи фінської держави – прозорість процесу здійснення владних повноважень, забезпечення законності у державній адміністрації, відповідальність і добропорядність посадових осіб та службовців. Державна політика профілактики і запобігання корупції міститься в загальнонаціональній Програмі по боротьбі з правопорушеннями в економічній сфері (1996 р.)

У цій країні фактично ніколи не видавалися спеціальні закони про корупцію або про створення спеціальних органів для контролю за нею. Корупція розглядається як частина кримінальної злочинності і регулюється на всіх рівнях законодавства правовими нормами про протидію хабарам [3].

Стосовно стратегії Швеції в області протидії корупції можна виокремити такі фактори:

1. Швеція до середини XIX століття вважалася країною, наскрізь пронизаною корупцією. Але після прийнятого елітою і керівництвом країни стратегічного рішення про повну модернізацію країни в ній був розроблений і почав виконуватися комплекс заходів, спрямованих на повне виключення корисливих міркувань у чиновників. Державне регулювання було засноване на стимулах чесного і відповідального управління – через податки, пільги та субсидії, а не за допомогою заборон і дозволів, одержуваних із тих чи інших органів влади. Для громадян був відкритий доступ до внутрішніх документів державного управління, що дозволив усім бажаючим розуміти, як працює держава, а головне – була створена незалежна й ефективна система правосуддя.

2. Одночасно шведський парламент і уряд встановили високі етичні стандарти для чиновників і стали домагатися їх виконання. Лише через декілька років чесність стала престижною нормою серед державної бюрократії.

3. У Швеції велику роль у протидії корупції грають церква і громадська думка, завдяки яким у цій країні з підозрою поставляється до будь-якого бізнесмена, який зумів за короткий період отримати дуже високий дохід, або до чиновника, доходи якого істотно нижче його витрат. Громадська думка перетворює такого бізнесмена в недоторканного, тому що йому ніхто не буде довіряти ні в бізнесі, ні в побутовому спілкуванні. І громадська думка, в першу чергу, змусить такого чиновника піти з посади і не дозволить йому ніколи більше отримати роботу ні на державній службі, ні в приватному бізнесі. Громадська думка перетворила прояви корупції, взагалі нечесність і в приватному бізнесі, і в державному управлінні у вкрай рідкісне явище. Ніякими заходами законодавчого регулювання або навіть кримінальними покараннями такого результату досягти б не вдалося [5].

На нашу увагу заслуговує також досвід організації протидії корупції Норвегії. У 1989 році тут було створено Норвезьке національне управління з розслідування і кримінального переслідування злочинів у сфері економіки і навколишнього середовища.

Організаційно Управління увійшло до Національного директорату поліції. Керівник ОКОКРІМ за рангом одночасно має статус головного констебля поліції і головного прокурора.

Крім слідчої роботи, до завдань Відділу входить виконання превентивної функції (відвідування компаній і установ, підготовка конференцій і практичних семінарів, проведення лекцій у Поліцейській академії тощо) та збирання інформації про криміногенну ситуацію для організації боротьби проти корупції [6, с. 113–114].

Швейцарія знаходиться в авангарді міжнародної боротьби з транснаціональною економічною злочинністю і має ефективний механізм протидії легалізації (відмиванню) грошей, набутих незаконним шляхом. Світова репутація Швейцарії як найнадійнішого місця для зберігання грошових вкладів склалася

історично. Завдяки стабільності внутрішньополітичної обстановки, макроекономічного стану, законодавства, сприятливим податковим умовам Швейцарія сьогодні є потужним світовим фінансовим центром. Банківська галузь відіграє визначальну роль у національній економіці, на її частку припадає понад 11% ВВП. Поряд із цим при створенні і введенні законів по боротьбі з відмиванням грошей Швейцарія виступила в ролі законодавчого першопрохідника. У 2003 році вперше у світовій практиці грошові кошти, що зберігаються у швейцарських банках, були передані державі їх походження. З 1 лютого 2011 року у Швейцарії набув чинності закон, згідно з яким уряд може за своєю ініціативою вимагати від банків не тільки заморозити рахунки колишніх диктаторів, але і повернути їх гроші в країну. Федеральний Закон «Про повернення нелегальних коштів, отриманих із використанням політичного впливу» отримав неофіційну назву «закон Дювальє» за ім'ям колишнього правителя Гаїті Жан-Клода Дювальє, швейцарські рахунки якого були заморожені ще в 2002 році.

Досить цікавою є практика боротьби з корупцією у Сінгапурі, так як ця країна, на відміну від деяких європейських зі стабільною економікою, була дуже бідною та корумпованою. До моменту здобуття незалежності у 1965 році Сінгапур опинився в ситуації, чимось подібній пострадянській Україні. Країна знаходилася у дуже тяжкому економічному стані і була наскрізь пронизана беззаконням. Населення мало низький рівень освіти і не вміло захищати свої права.

Лідери країни прийшли до рішення боротися з корупцією, розуміючи, що без цього країна не має майбутнього. Це потягло за собою здійснення цілої системи заходів, які відзначалися строгістю і послідовністю. Дії чиновників були регламентовані, бюрократичні процедури спрощені, був забезпечений жорсткий нагляд за дотриманням високих етичних стандартів. Органом, який здійснив ці заходи в той момент, а також діє і сьогодні, стало спеціалізоване Бюро по розслідуванню випадків корупції. Громадяни зверталися до Бюро зі скаргами на дії держслужбовців і вимагали відшкодування збитків.

Одночасно з цим були посилені заходи кримінального покарання за корупційні діяння, підвищена незалежність судової системи, різко підвищена заробітна плата суддів і забезпечений їм привілейований статус, введені економічні санкції за давання хабара або відмову від участі в антикорупційних розслідуваннях. Ці міри поєднувались із зменшенням втручання держави в економіку, підвищенням заробітних плат чиновникам і підготовкою кваліфікованих адміністративних кадрів [7].

Система протидії корупції у Нідерландах включає такі процедурні та інституціональні заходи, як:

– постійна звітність та гласність у питаннях виявлення корупції і обговорення наслідків – покарання за корупційні дії. Щорічно міністр внутрішніх справ доповідає парламенту про виявлені факти корупції та вжиті заходи щодо покарання осіб, причетних до корупції. Всі

матеріали, пов'язані з корупційними діями, якщо вони не торкаються системи національної безпеки, в обов'язковому порядку стають доступними для громадськості;

- розробка системи моніторингу можливих місць виникнення корупційних дій у державних та громадських організаціях і суворого контролю за діяльністю осіб, які там працюють;

- створення системи прав і обов'язків посадових осіб із визначенням міри відповідальності за порушення посадової етики та корупційні прояви. Ця система визначає також правила поведінки з виправлення допущених порушень;

- основною мірою покарання за корупційну дію є заборона працювати в державних організаціях та втрата всіх соціальних пільг, які надає державна служба, наприклад, пенсійного і соціального обслуговування. Шкала покарань передбачає також штрафи та тимчасове відсторонення від виконання обов'язків;

- в усіх організаціях, зокрема у міністерствах, є служби внутрішньої безпеки, обов'язком яких є реєстрація та виявлення помилок чиновників, їх навмисних чи випадкових порушень діючих правил і відповідних наслідків таких порушень. Державні організації прагнуть заохочувати позитивні дії посадових осіб. Система заохочень спрямована на те, щоб чиновнику було вигідно і матеріально, і морально поводитися чесно та ефективно [8, с. 86].

Люксембург має хорошу практику залучення громадського сектора у боротьбі з корупцією, а також під час захисту інформаторів. У цій країні діє спеціальна гаряча лінія, що дозволяє громадськості залишатися анонімами при повідомленні про корупційні правопорушення [9].

У Канаді законодавчі заходи проти парламентської корупції встановлюються нормами кримінального і конституційного права. Вони розповсюджуються на всіх членів обох палат парламенту, а також на правління.

Рядові парламентарії офіційно зберігають право володіти і розпоряджатися цінними паперами, займати пости в корпораціях, але даний дозвіл обставлено цілим рядом регламентуючих умов. Всі депутати зобов'язані щорічно повідомляти в письмовому вигляді докладні дані про компанії, в яких вони є директорами, менеджерами чи службовцями, а також про корпорації або фонди, цінними паперами яких вони володіють: необхідно вказувати адреси фірм, загальний характер їх діяльності, обороти, прибутковість, участь в урядових контрактах, експорті та імпорті і т. д. У зв'язку з існуванням зазначених обмежень сучасні канадські парламентарії воліють не займатися підприємництвом після приходу в політику. Лише деякі з них зберігають побічний рід занять – юридичну або медичну практику, яка може вважатися специфічним видом бізнесу. Частина депутатів володіє невеликими пакетами акцій, зазвичай у сімейних фірмах.

Ще більш суворі обмеження існують для членів уряду. Всі особи, які призначаються

до його складу, повинні негайно вийти з директоратів корпорацій і керівних органів усіх громадських організацій. Тим самим ці положення забороняють злиття уряду та бізнесу.

Висновки. Підбиваючи підсумки всього вищесказаного, можна виокремити спільні адміністративні заходи протидії корупції всіх цих країн та визначити, які з них необхідно застосувати в Україні:

- забезпечення чесного і відповідального управління за допомогою справедливих податків, пільг та субсидій, а не за допомогою заборон і дозволів, одержуваних у тих чи інших органів влади, іншими словами, спрощення бюрократичних процедур, а також прозорість процесу здійснення владних повноважень;

- цілковита незалежність судової влади;

- встановлення і жорсткий нагляд за дотриманням високих етичних стандартів для посадових осіб;

- висока ступінь соціального захисту державних службовців (заробітна плата має бути вищою, ніж у приватному секторі, наявність «соціального пакету», пенсії, пільги тощо, дозвіл займатися підприємницькою діяльністю за відсутності конфлікту інтересів);

- незалежні засоби масової інформації, залучення громадського сектора до боротьби з корупцією;

- посилення законів та їх виконання, тим самим підвищення ризику покарання;

- створення економічних механізмів, що дозволяють посадовим особам збільшити свої доходи, не порушуючи правила і закони;

- підсилення ролі ринків і конкуренції, тим самим зменшивши розмір потенційного прибутку від корупції. До останнього також відноситься конкуренція в наданні державних послуг за умови дублювання одними державними органами функцій інших органів;

- морально-психологічне налаштування суспільства і всього корпусу посадових осіб на несприйняття корупції;

- інформаційне забезпечення громадян. Даний метод включає в себе аналіз законів, щоб чітко, лаконічно і доходливо пояснити громадянам, у чому полягають їхні права та обов'язки, як проходить судова процедура, і що в ній враховується.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Рогульський С.С. Адміністративно-правові заходи боротьби з корупцією в Україні: дис. канд. юрид. наук за спеціальністю: 12.00.07 / Київський національний університет імені Т. Шевченка. – К., 2005. – 187 с.

2. Глобальна порівняльна таблиця CPI 2014 Transparency International //

Режим доступу: <http://ti-ukraine.org/corruption-perceptions-index-2014/global-table.html>.

3. Звіт ЄС про корупцію // Брюссель. – 2014. // Режим доступу: <http://www.studfiles.ru/preview/2042647/>.

4. Henderson J., Cave S., Petrie M. (2003). National Integrity System: Country Study Report. New Zealand // www.archive.transparency.org.

5. Швеція: сделано с умом. Особенности работы со шведскими бизнесменами. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.openbusiness.ru/html_euro/shved_open1.htm.

6. Дульський О.О. Зарубіжний досвід інституційного забезпечення боротьби з корупцією. Реалії і перспективи його впровадження в Україні // Боротьба з організованою злочин-

ністю і корупцією (теорія і практика). – 2012. – № 1 (27). – С. 108–116.

7. Сиротин А.Е. Опыт борьбы с коррупцией в Сингапуре. // Режим доступа: http://sudanet.ru/borba_s_corrupciei_v_singapore#_ftn1.

8. Незнамова З.А. Понятие коррупции и коррупционных преступлений / З.А. Незнамова // Международное сотрудничество в

сфере борьбы с транснациональной преступностью и коррупцией: Материалы международной научно-практической конференции 30–31 марта 2000 г. – Екатеринбург, 2000. Вып. 1. – С. 84–91.

9. Annex Luxembourg to EU Anti-Corruption Report // Режим доступа: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/organized-crime-and-human-trafficking/corruption/anti-corruption-report/docs/2014_acr_luxembourg_chapter_en.pdf.

УДК 351.7

ЗАВДАННЯ ТА ФУНКЦІЇ ШТАБІВ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ ЩОДО ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Негодченко О.В., здобувач
Харківський національний університет внутрішніх справ

З метою встановлення конкретного переліку завдань та функцій штабів ОВС щодо інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності органів внутрішніх справ автор характеризує поняття та зміст аналітичної роботи в ОВС та інформаційного забезпечення управління в ОВС. Як наслідок, автор обґрунтовує доцільність прийняття нового наказу МВС України, який має забезпечити усунення прогалин регламентації діяльності штабів ОВС.

Ключові слова: штаби органів внутрішніх справ, інформаційно-аналітична робота, завдання штабів, функції штабів, управління в ОВС.

С целью установления конкретного перечня задач и функций штабов ОВД относительно информационно-аналитического обеспечения деятельности органов внутренних дел автор характеризует понятие и содержание аналитической работы в ОВД и информационного обеспечения управления в ОВД. Как следствие, автор обосновывает целесообразность принятия нового приказа МВД Украины, который должен обеспечить устранение пробелов регламентирования деятельности штабов ОВД.

Ключевые слова: штабы органов внутренних дел, информационно-аналитическая работа, задачи штабов, функции штабов, управление в ОВД.

Nehodchenko O.V. OBJECTIVES AND FUNCTIONS OF STAFF OF INTERIOR OF INFORMATION AND ANALYTICAL SUPPORT ACTIVITIES OF INTERIOR

The author describes concept and content of analytical work and information security management in police department in order to establish a specific list of tasks and functions of police headquarters on information and analytical support of organs internal affairs. As a result, author proves expediency of adopting a new order by Ministry of Internal Affairs of Ukraine, which should provide gaps regulation of police headquarters.

Key words: police headquarters, information-analytical work, police headquarters task, police headquarters functions, management in police organs.

Постановка проблеми. Курс на зміцнення державності в Україні, охорону прав, свобод і законних інтересів громадян, забезпечення верховенства права в усіх сферах суспільного життя залишається одним із головних напрямів державного будівництва. Подальший розвиток демократії, забезпечення прав і свобод громадян нерозривно пов'язані з підвищенням якості й ефективності діяльності правоохоронних органів, одне з провідних місць серед яких належить органам внутрішніх справ (далі – ОВС).

Серед багатьох факторів, які визначають ефективність діяльності ОВС щодо охорони публічного порядку та забезпечення публічної безпеки, є цілеспрямоване та науково обґрунтоване управління, що базується на якісному інформаційно-аналітичному забезпеченні. Саме таке управління створює передумови для злагодженої та ініціативної роботи органів і підрозділів внутрішніх справ (Національної поліції), досягнення ними позитивних результатів у службовій діяльності.

Ступінь розробленості проблеми. Окремі аспекти інформаційно-аналітичної роботи в правоохоронних органах досліджували І.В. Арістова [1], О.М. Бандурка [2], Р.А. Калужний [3], Б.А. Кормич [4], Д.Я. Семир'янов [5], І.С. Стаценко-Сургучова [6] та ін. При цьому інформаційно-аналітична робота штабів ОВС не знайшла свого належного висвітлення, адже досліджувалась переважно у межах ширшої проблематики (І.В. Ковтун [7], Є.Д. Лук'янчикова [8] тощо).

Мета статі. Отже, мета статті полягає у визначенні переліку завдань та функцій штабів ОВС щодо інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності органів внутрішніх справ та уточненні їх змісту у світлі прийняття Закону України «Про Національну поліцію» [9].

Виклад основного матеріалу. Аналітична робота в органах внутрішніх справ здійснюється всіма підрозділами всіх рівнів, їх галузевими службами, працівниками цих служб в межах їх компетенції (функціональ-